

зия) възлизатъ до броя на стиховетъ въ тѣхъ. По разреди, обаче, ако би ви се щѣло да ги дѣлите, както е въ обичая на нѣкои чужди критици, тие картини трѣбва да се разпадатъ на нѣколко по-главни дѣла: картини на отечественната природа, картини на народнитѣ страдания, картини изъ личния животъ на поета, картини на бждащето и пр. Ние се запознахме съ едни отъ тѣзи картини.

Но и останалитѣ нѣколко, къмъ които прѣминаваме, по концепция и по сила на изпълнение, не отстъпятъ на картинитѣ, за които говорихме.

Любовта на Ботйова не е единъ поетически аксеоаръ; поетътъ има нужда отъ любовъ да развѣдри чувства и мисль, сѣкашъ да укрѣпне въ съчувствието на близъкъ по духъ човѣкъ мжжка сила, крилати надежди. Спомнете си, какво наричаше поетътъ на първо либе: той думаше хайдушки думи. Любовникътъ е хайдукъ, хайдутинътъ — поетъ; първо, ще каже на либето да запѣе и то пѣсень като поета — любовникъ, пѣсень на жалость —

... какъ братъ брата продава,
Какъ гинатъ сили и младость,
Какъ плаче сирота вдовица,
И какъ теглятъ безъ домъ дѣчица! —

ще каже това поетътъ, пакъ ще грабне дружина вѣрна сговорна —

Подъ байракъ лични юнаци,
Напѣти въ дрехи войнишки
Съ левове златни на чела,
И съ саби — змии на кръстътъ —

и ще кондише надъ красно село, за да овѣнчае съ слава гробътъ народенъ:

О, тогазъ, майко юнашка!
О, либе мило, хубаво!